

Autor: Markus Kriiskütt

Räpina Ühisgümnaasium 10.klass

Naljakas päev Peipsi järvel

See lugu juhtus 2019. aasta juulikuus. Kõik sai alguse sellest, et minul ja minu kolmel sõbral tekkis geniaalne idee minna Peipsi järvele kalale. Kuna ma ise just hiljuti olin kolinud järve äärde elama, siis polnud järvele minek sugugi keeruline. Enne minekut panime kõik varustuse kokku ja kontrollisime veel mitu korda üle, et midagi maha ei jääks, sest väga tüütu oleks keset püüki koju tagasi tulla. Niisiis kontrollisime enda arvates kõik ilusasti üle, ajasime viimased võileivad veel näost sisse ja helistasime piirivalvele, et nüüd me tuleme järvele ning lõpuks saime liikuma.

Kell oli siis umbes kaheksa hommikul, kui olime jõudnud järvele ja olime õnged vette lasknud. Püüdsime ja püüdsime, kuni ühel mu sõbral jäi lant millegi taha kinni. Sealt maalt hakkasid kõik sündmused allamäge veerema. Mu sõber proovis elu hinna eest seda lanti sealt kätte saada, kuid lõppude lõpuks mu sõber kaotas, sest see mille taha tal lant kinni jäi, oli temast igal juhul tugevam. Jõhv läks pooleks ja sõber jäi ilma oma landist. Tal oli vaja uut lanti, aga mina tarkpea olin landikohvri millegipärast pannud paadi servale ja kuna laine oli üpris suur, ei kulunud palju aega, et kohver lõpetaks vees. Niisiis olime vähem, kui poole tunniga ilma jäänud enda lantidest ja ega seal midagi üle ei jäänudki kui koju tagasi minna.

Tagasiteel tekkis meil veel väike tõrge. Enda arvates olime me alguses kõik hoolikalt üle vaadanud, kuid kahe silma vahele jäi paadimootori kütus ja kanistri unustasime ka veel maha. Õnneks olid paadil aerud, aga laine oli täpselt meile vastu nii, et me sõudsime vahetustega kaks ja pool tundi koju. Meie, jõusaali armastajad, ei suutnud sellel päeval jõusaali peale enam mõeldagi, sest kohale jõudes olime rampväsinud. Niisiis läksime igaüks enda koju.

Tänu sellele väsimusele läks mul täiesti meelest helistada piirivalvesse ja teatada meie saabumisest, et nad ei peaks meid otsima minema. Kell kümme õhtul kuulsin läbi une telefoni helinat. Tollel hetkel läks mul tuluke peas põlema ja ma juba teadsin mis siit tuleb, aga õnneks see piirivalvur oli kamraadlik ja trahvi ma õnneks ei saanud. Järgmisel päeval rääkisid seda veel enda sõpradele ning me kõik olime naerust plahvatamas. See päev jäi meile kõigile igaveseks meelde.